

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 286/04-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Svatavy Příbylovej, bytom B., ktorou namietala porušenie svojich práv rozsudkom Okresného súdu Senica č. k. 6 C 149/99-91 zo 16. augusta 2001 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 509/01-119 z 9. apríla 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Svatavy Příbylovej o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2004 doručená sťažnosť (z 2. augusta 2004) Svatavy Příbylovej, bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich práv rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 149/99-91 zo 16. augusta 2001 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 509/01-119 z 9. apríla 2003.

Sťažovateľka uviedla, že oba označené súdy sa porušenia jej práv dopustili v súvislosti s rozhodovaním o jej žalobe, ktorou sa domáhala určenia platnosti zmluvy o kúpe nehnuteľností z 27. februára 1946, na základe ktorej mali jej právní predchodcovia (rodičia) nadobudnúť vlastníctvo k lesným pozemkom v katastroch obcí Senica a Hlboké. Tým, že tak okresný súd (rozsudkom č. k. 6 C 149/99-91 zo 16. augusta 2001), ako aj krajský súd (rozsudkom č. k. 10 Co 509/01-119 z 9. apríla 2003, ktorým potvrdil v rámci odvolacieho konania označený rozsudok okresného súdu zo 16. augusta 2001) uvedenú zmluvu neuznali za platnú, spôsobili sťažovateľke majetkovú ujmu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľky.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť sťažovateľky nespĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde, napriek tomu z nej nepochybne vyplýva, že smeruje proti rozsudku okresného súdu č. k. 6 C 149/99-91 zo 16. augusta 2001 a rozsudku krajského súdu č. k. 10 Co 509/01-119 z 9. apríla 2003 (ktorým krajský súd potvrdil v rámci odvolacieho konania označený rozsudok okresného súdu zo 16. augusta 2001).

Z obsahu samotnej sťažnosti a k nej pripojených listinných dôkazov (predovšetkým kópií na vec sa vzťahujúcich rozhodnutí) ústavný súd zistil, že napadnuté rozhodnutia boli vydané 16. augusta 2001 a 9. apríla 2003. Z obsahu vyjadrenia okresného súdu z 23. septembra 2004, ktoré si ústavný súd vyžiadal, vyplýva, že napadnuté rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 2. júna 2003.

Sťažnosť sťažovateľky z 2. augusta 2004 bola ústavnému súdu doručená 9. augusta 2004, teda po uplynutí viac ako roka od nadobudnutia právoplatnosti napádaných rozhodnutí.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti v rámci predbežného prerokovania návrhu v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde vychádza zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

V čase, keď sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich práv na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota stanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. V danej situácii nepovažoval ústavný súd (s ohľadom na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) za právne významný pre okamih začatia plynutia zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde okamih doručenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 142/03 z 15. marca 2004 sťažovateľke, resp. jej právnomu zástupcovi, pretože sťažovateľka svojou sťažnosťou pred ústavným súdom rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uvedenej veci nenamietala. Svojou sťažnosťou napadla priamo rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, pričom z okolností daného prípadu vyplýva, že dovolanie podané sťažovateľkou nemožno vzhľadom na platnú právnu úpravu považovať za účinný prostriedok nápravy (dovolanie z dôvodov namietaných sťažovateľkou v danom prípade nebolo prípustné).

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2004